

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Söndagsskolklockan

N:o 21—24

Den 26 Maj 1929.

57:e årg.

*Barnens bästa vän och trognaste och säkraste vägledare var
själv ett barn en gång.*

Barnens dag.

Åter få vi fira i våra söndagsskolor Barnens dag. De, som varit med en eller annan gång ha säkerligen lärt sig att tycka om den dagen, ty den bjuder ju på något särskilt vackert. Kyrkan eller lokalen är prydd med blommor och flaggor, och barnen få själva utföra en del av programmet. Far och mor och äldre syskon komma även med, och hur det nu är, så tycka vi alla, att även detta är ganska trevligt.

Barnens dag brukar även liksom vara sommarens ingång, och huru det nu är med

icke kristna länder, så att de kunna studera. Du förstår att detta kostar pengar, och de flesta av dem, som känna kallelsen att förkunna evangelium, ha ganska litet pengar själva. Därför behöva de hjälp. Många ha också blivit hjälpta, så Barnens fond har varit till stor välsignelse.

Säkerligen vilja vi alla vara med och lämna bidrag, så att insamlingen i år till Barnens fond lyckas väl och lämnar ett gott resultat.

Söndagsskolan i Säffle.

de andra årstiderna, så tycka vi mest om sommaren. Den är ljus och varm och bjuder på så myckert vackert och gott, att vi inte kunna göra annat än tycka om den och längta efter den.

Söndagsskolklockans redaktion tillönskar även alla sina många unga läsare och vänner en riktigt bra sommar. Red. hoppas, att ni skola få det bra i edra hem, och så hoppas red., att ni skola få göra några utfärder, ja, att de barn, som bo trångt och solfattigt, skola få komma ut till landet, och njuta av sol, luft och ljus samt skog, sjö och äng.

På Barnens dag göra vi insamling för Barnens fond. Denna användes för att hjälpa unga män och kvinnor, som skola bli predikanter hemma eller missionärer i

I Säffle

i Värmland ha vi en söndagsskola som rent av kan sägas vara "naggande god". Pigga och glada och snälla barn ha vi, och en riktig duktig lärarekår. Under flera år har skolan växt betydligt, och då vi i höst en söndag voro 144 närvarande, beslöto vi fotografera oss. Och här få ni nu alla se, hur många vi äro!

Vi alla, både barn och lärare, sända nu en hjärtevarm hälsning utöver allt Sveriges land!

Farbror pastorn.

Falu dagkoloni.

Nu ha vi snart sommaren här, den härliga årstiden, som vi alla vänta på och glädjas åt. Vi hoppas, att Söndagsskolklockans läsare få tillbringa någon tid av sommaren ute på landet och riktigt njuta av lantluftens behag. Då det lider mot sommaren, börja också kolonierna sitt arbete för att kunna bereda barnen från storstäderna sommarvistelse på landet. Säkerligen är det många av söndagsskolbarnen, som haft förmånen att få vara med på en som-

att springa över järnvägen, då tåget kommit närmare.

Efter ytterligare en knapp fjärdedels minut var tåget på blott ett par hundra meters avstånd. Barnen stirrade häpna än på Pelle, än på det svarta lokomotivet, som spydde eld och rök och dånande rusade fram med den långa raden av vagnar efter sig.

— Kom hit, Pelle! skrek Olle så högt han förmådde till den dumdriftige pojken, som stod och beräknade avståndet till lokomotivet. Våga dig inte att springa över banan!

Falu dagkoloni 1928.

markoloni. Falu dagkoloni har sin verksamhet, som namnet anger, i Falun. Det är många barn, som beretts härlig lantvistelse på den kolonien. Sjuksystemen, som vi se på bilden, är syster Lilly, koloniens föreståndarinna sommaren 1928.

Hjältemod och överdåd.

(Forts. fr. nr 20.)

Då skyndade alla ner från banan och ställde sig på tillräckligt avstånd. När tåget nu verkligen var i annalkande, vågade ingen stanna vid det streck, han gjort i sanden innan tåget var synligt. Endast Pelle stod oförväget kvar i kanten av banvallen, beredd

— Tror du, jag är en kruka som du? ropade Pelle.

Och med det samma tog han sats och störtade upp på banan.

Eftersom tåget ännu behövde sju eller åtta sekunder för att hinna till vägövergången, skulle gossen mycket väl ha kommit över banan i tid, om icke olyckan varit framme. Men just som Pelle satte foten på den närmaste skenan, snavade han och föll samt blev liggande framstupa tvärs över spåret.

Alla barnen utstötte ett skri av förfäran. Pelle gjorde inte en rörelse för att resa sig upp. Han hade tydligen slagit pannan så hårt emot den bortersta järnvägsskenan, att han förlorat medvetandet.

Det syntes för alla fullkomligt visst, att pojken skulle krossas av tåget. Detta kunde

omöjliga stoppas på blott hundra meters avstånd.

Men då inträffade någonting, som visade, att Olle Frisk ingalunda var en feg gosse, fast han var förständig nog att inte utsätta sig för livsfara, då det var alldeles onödigt. Utan ett ögonblicks betänkande tog han ett djärvt språng upp på banan, fattade blixtnabbt den avsvimmade pojken i kragen och ryckte honom med sig över spåret till andra sidan av banvallen.

I nästa ögonblick rusade tåget fram med buller och dån. Allt hade gått så hastigt, att barnen på denna sidan om järnvägen ej kunnat uppfatta, huruvida de båda gossarna undkommit eller ej. Den långa raden av

Uppskakade av vad som passerat, men förfärligt viktiga över att få berätta om äventyret sprungo barnen hem. Pelle kryade snart till sig efter slaget men skämdes grundligt över sitt drumdristiga och misslyckade hjälteprov. Han fick också duktigt med skrubbor både i hemmet och i skolan, och säkert är, att han sedermera aktade sig för sådana där vansinniga företag. Att han aldrig mer kallade Olle en kruka, är lätt att förstå.

Olle fick ingen annan belöning för sin duktiga bragd än glädjen över att ha räddat ett människoliv. Och det är vackert så.

Utsikt över Kristinehamn.

vagnar bortskymde dem också för en stund, och de förfärade skolbarnen trodde alldeles bestämt, att både Olle och Pelle voro förlorade. Somliga brusto i gråt, andra vände sig från tåget för att springa hem och berätta den förfärliga nyheten.

Men då tåget susat förbi, fick man se Olle välbehållen stå på vägen ett stycke bortom banvallen, medan Pelle satt på dikeskanten bredvid och höll handen för pannan.

Jublande skyndade barnskaran dit för att se, hur det var med de båda kamraterna. Olle skälvde i hela kroppen av ansträngning och sinnesrörelse men var lyckligtvis alldeles oskadad. Pelle var heller inte skadad på annat sätt, än att han hade fått en bulnad i pannan, då han stupade över järnvägsskenan.

Kristinehamn.

Som ni kanske redan känna till, så plägar varje år Sveriges metodistungdom samlas till ett s. k. Rikskonvent, då en hel del frågor bestämmas och planer för arbetet göres upp. I år hölls detta konvent den 16—20 mars i Kristinehamn. Där hade samlats ungdomar, epworthare och juniorer från hela Sveriges land, och dagarna blevo till stor glädje och välsignelse för deltagarna. När ni kommit in i junior, kanske det kan bli tillfälle för eder att få vara med på ett Rikskonvent.

En hälsning från Barrsätra söndagsskola i Sandviken.

Nästan överallt på vår jord finnas nu söndagsskolor. Stora söndagsskolor och små söndagsskolor. Vi ha även hört berättas, att det finns söndagsskolor, där tante och farbröder äro lärjungar.

Barrsätra söndagsskola består icke av tanter och farbröder, icke heller är det någon stor söndagsskola utan kanske en av de minsta. Barrsätra söndagsskola är utpost till Sandvikens metodistförsamlings söndagsskola. Vi räknar ungefär trettio barn, och vi ha ett rum, som vi samlas uti varje sön-

tid att se på flickan och svara: "Då är just rätta tiden för dig att se glad och vänlig ut och försöka hjälpa henne. Din mamma har hela natten hållits vaken av den lille."

Maria svarade icke. Hon satte på sig hatten och gick ut i trädgården. Men en ny idé följde med henne. Hon sökte leva såsom en Jesu lärjunge. Tänkande på mosterns ord sade hon till sig: "Just den rätta tiden för mig att vara hjälpsam och vänlig, den är, då andra äro sura och tvära. Nu är alltså tiden inne för mig att vara nyttig. Jag kommer ihåg, att då jag låg sjuk förra året, var jag så nervös, att om någon talade till mig, blev jag ond. Jag kunde knappast hjälpa mig själv. Men mamma förlorade aldrig tåla-

Barrsätra söndagsskola.

dag. Bilden är tagen utanför vårt söndagshem. Vi voro alla så glada, då vi knäppte oss, inför den möjligheten att få komma in i vår egen Söndagsskolklocka. Vi äro ju bara en liten söndagsskola, men vi ha samma uppgift, samma mål, som de större och älska samme Mästare, Jesus Kristus, barnens bästa vän.

Mottag vår kamrathälsning!
Föreståndarna.

Gör din mamma glad.

"Mamma är ond", sade Maria en morgon, då hon med trumpen min trädde in i köket. Hennes moster hade bråttom med att stryka kläder. Hon gav sig dock

modet med mig. Hon blev heller icke ond på mig. Hon var så mild hon kunde. Jag borde verkligen nu söka återbördad den kärlek hon då gav mig. Jag vill göra det."

Hon lyfte sitt hjärta i tyst bön till Gud. Och så sprang hon upp från gräsmattan, där hon legat, och skyndade in i huset. Hennes moder höll på att trösta den lille, vilken var ganska besvärlig på grund av värk i tandgommen. Maria tog fram en vacker skramla och höll den framför gossen. Han tystnade tvärt och började le.

"Kan jag ej taga ut honom i vagnen, mamma? Det är en så vacker morgon."

"Jag skulle bli mycket glad, om du ville göra det", svarade denna.

Den lilles hatt och kapp voro snart framtagna och inom kort var hon färdig för åkturen i vagnen.

Ett streck.

1.

Håller strecket att gunga?

2.

Det håller väldigt bra,

3.

Hej, så det går.

4.

Oj, så det gick.

“Jag skall ha honom ute så länge jag kan”, sade Maria. “Var snäll och lägg dig på soffan, snälla mamma, och tag en lång tupp-lur, medan jag är ute. Du ser så trött ut”.

Dessa Marias vänliga ord, åtföljda av en kyss, blevo nästan för mycket för den ut-tröttade modern. Tårar stego henne i ögo-nen och hennes röst darrade då hon sade:

“Tack min kära. Det skall göra mig mer gott än jag kan säga, om du hade honom ute en timme. Mitt huvud värker så för-färligt, och den friska luften skulle göra gossen gott också.”

Maria kände sig lycklig, då hon sköt den

lille gossen i hans vagn upp och ned på gången. Hon hade något litet försakat sig sjalv, sökande att likna Jesus, vilken “gick omkring och gjorde väl”. Märk, att det alltid medför lycka att likna honom. Men på samma gång gjorde hon den lille gossen glad och modern glad. Vill icke även du göra sammaledes? Antag att du och jag var i sin stad sökte försaka oss själva något litet såsom Maria gjorde, vilken välsignelse och glädje skulle vi då ej sprida omkring oss. Och själva blevo vi delaktiga av den lycka, som vi framlockade åt andra.

En söndagsskol- utflykt.

Bilden är ungefär ett år gammal och visar oss Emanuelskyrkans i Helsingfors söndagsskola på sin sommarutflykt. Det är många barn i den söndagsskolan, och deras utflykter brukar, liksom andra söndagsskolors, vara mycket trevliga.

Vi sända denna söndagsskola, liksom även de andra, av vilka bilder finnas i detta nummer, vänliga kamrathälsningar med tillönskan om

På väg ut.

I skrinan.

trevliga sommarfester och sköna sommar-
dagar.

En sommarbild.

De ligga onekligen vackert och inbjudande de små stugorna omgivna av den yppiga grönskan. Inte minst bidrar sjön att skänka det hela ett tilltalande och framför allt svalkande utseende. Vi veta ej riktigt varifrån bilden är hämtad, men vi tro, att det är vårt eget kära fosterland. Tänk att få bo så där trevligt en sommar, så nära till badet, fisket och båten, som synes ligga vid bryggan. Då vi nu snart om några veckor få njuta av allt detta vi se på bilden skola vi ej glömma att tacka Gud, som skänker oss allt i naturen både solsken och regn, blomdoft och fågelsång.

Moderskärlek.

Djuren nå i ett avseende mycket nära människan, och det är i kärleken och omsorgen om ungarna. Vi ha alla sett bevis på, hur ömt även djurmödrarna ömma för sina små, och vi ha säkerligen också hört berättas eller läst om, hur djuren kunna skydda och värna om sina ungar. De två vi se på bilden förefalla att trivas bra till-

Utanför tältet.

summans. Den lille kalven förefaller att vara trygg och lugn, men så har han ju också mor, som vakar över sig.

dern ingenting svarade, "här är så hett och ledsamt, och Otto och Anna sade, att på landet får man plocka blommor överallt — och bär också, när de bli mogna. — Och så sade, att man alla dagar får smör och

Moderskärlek.

Lilla Elsas sommarresa.

"**M**amma", sade lilla Elsa, där hon stod lutad mot moderns symaskin i det kvava, lilla vindsrummet, "vet du, jag har så bett till Gud, att vi finge komma ut till landet."

"Ty se, mamma", fortsatte hon, när mo-

bröd och mjölk så mycket man bara vill dricka."

"Skulle det inte vara skönt, mamma? Vi ha ju inte haft smör och mjölk på länge, utan bara bröd och te. — Säg, skulle de inte vara skönt?"

"Jo", sade den bleka modern med en suck.

En sommarbild.

“Nå, tror icke mamma då, att Gud hör min bön och låter oss komma till landet?”

“Ja, ser du Elsa”, sade modern undfallande “det beror ju på, om Gud tycker, att det är nyttigt för oss.”

“Nyttigt, mamma, hur skulle det icke vara

nyttigt. Du har ju varit så sjuk nu hela långa tiden och på landet är det så bra, att man nog blir frisk — nog tycker Gud, att det är nyttigt!” Elsa glömde säga att hon var långt ifrån frisk.

“Ser du, min lilla flicka”, sade modern,

”man får ej bara tänka på vad som är nyttigt för kroppen. — Kanske Gud vill lära oss att med undergivenhet taga emot vad han vill ge oss, om det sen är sorg eller glädje, sjukdom eller hälsa. Prövningar äro oftast mycket nyttiga, ty de påminna oss att söka vår glädje i Gud, och icke i detta förgängliga jordiska.“

”Men gå nu litet ut på gården. Här är så kvaft, jag skall sluta mitt arbete och sedan sätta på tepannan.“

Elsa lydde och medan hon vandrade ned för de många trapporna sade hon sakta: ”Käre, käre Jesus, låt det vara nyttigt för oss att slippa ut på landet.“

När Elsa kom ned på gården, satte hon sig på en trappa och undrade över huru det

”Puh“, sade kvinnan under vägen, ”huru kan någon gå så här högt upp alla dagar!“

”Jo“, sade Elsa, ”nog blir man van.“

När de kommit in till Elsas mamma, som bjöd den främmande en stol, framförde denna sitt ärende. — Hon ville ha sytt en hel hop.

”Men“, sade den vänliga kvinnan, sedan de kommit överens om arbetet, ”huru kan ni bo här i den heta kammaren och så förfärligt högt uppe? Ni se så bleka ut båda, det är bestämt inte hälsosamt för er att bo här.“

”Ja, det tror jag med“, skyndade sig Elsa att svara, ”och därför har jag så bett Gud, att vi finge fara ut till landet.“

”Vill du så gärna komma ut till landet, min flicka?“ frågade den främmande vänligt.

Det böljande hav.

riktigt såg ut på landet, om husen där voro så höga, som här, och om där verkligen fanns så mycket blommor, som Anna sagt.

Solen brände het på den illaluktande, stenlagda gården, där för närvarande ingen människa uppehöll sig och störde enformigheten.

Bäst det var, kom där dock en, som såg sig sökande omkring. Det var en medelålders kvinna med ett friskt, godmodigt utseende.

Hon gick fram till Elsa. ”— Här bor väl en, som syr; kan du, barn lilla, säga var jag finner henne?“

”Det är visst min mamma“, sade Elsa, ”och vi bo häruppe.“ Och så förde Elsa den främmande upp för de många trapporna.

”Ja“, sade Elsa med tårar i ögonen.

Den främmande blev rörd, då hon såg på det bleka, avtärda barnet, som så långtansfullt talade om landet, men hurtig och glad som hon var, sade hon genast:

”Jag är från landet och har där en nätt gård, kunde inte frun komma ut till oss och sy alla mina kläder där och ta er lilla flicka med?“

Elsa hade knäppt ihop sina händer, medan den främmande talade och stod där med vitt uppspärade ögon och såg på henne.

”Nå vad säger du lilla Elsa“, sade den vänliga värdinnan och såg på Elsa?

”Är det då riktigt, riktigt sant“, ropade Elsa och kastade sig i den främmandes famn?

Ja, det var sant, och det blev beslutat, att Elsa och hennes mamma skulle komma till landet efter tre dagar.

När Elsa följt värdinnan till porten och kommit upp till modern igen, föll de båda på sina knän och tackade Gud, som så underligen hört Elsas böner.

Tre dagar därefter sutto Elsa och hennes mamma på ångbåten, som förde dem ut till landet. Allt var så nytt och härligt för Elsa, så hennes glädje och förtjusning knappast kan beskrivas.

Efter några timmars färd kommo de till

sidan om gården var en äng och nedanför ängen glittrade en sjö med små krusiga vågor.

“O, så vackert”, utropade Elsa! Värdinnan skrattade. “Ja, det är vårt hem, Sjötorp heter det, och där skall du bo nu hela sommaren”.

Så körde de in på gården, där husbonden och yngsta dottern Anna, som var femton år, kommo emot dem och hälsade dem välkomna.

Och så gingo de upp på den med björkar sirade trappan, där man på ett bord dukat

Svanor i Öresund utanför Landskrona vintern 1929.

den brygga, där de skulle i land. Elsa upptäckte redan på långt håll deras vänliga värdinna, som kommit att möta dem. Deras lilla reskorg sattes under sätet på kärran och så stego de alla tre upp. Värdinnan manade på hästen, och så bar det av genom den härligaste barrskog. Modern och värdinnan språkade sig emellan, men Elsa satt alldeles tyst och njöt. Hon lyssnade till trädens sus och fågelsången — ja till kornas råmande därborta i hagen. Så vackert hade hon aldrig kunnat tänka att det var!

När de kommo upp på en backe, sågo de en nätt gård, på vilken en mängd röda, vita och gula blommor växte. På andra

fram bröd, smör, ost, mjölk och kaffe. Nu fick Elsa smör på brödet och mjölk så mycket hon ville dricka, men så var hon ock så överväldigande glad, att hon knappast kunde äta något.

När måltiden var överstökad, bjöd värdinnan sina gäster att komma och bada i deras lilla nätta badstuga, som stod vid stranden. Det var lördagsafton och arbetsfolket skulle bada efter veckans mödor. Ack, vad Elsa och hennes mamma njöto!

Senare på kvällen, sedan alla i huset ätit och aftonbönen var hållen, förde värdinnan fru Lund, så hette Elsas mamma, och Elsa in i en sval nätt kammare, där allt var så

rent och snyggt, som hela huset för övrigt, och sade: "Här är ert rum, måtte ni trivas väl härinne."

Elsa omfamnade och kysste "den snälla moster", som hon kallade värdinnan, och så sade man godnatt till varandra.

När Elsa låg i sin egen lilla bädd, tyckte hon, att allt var som en vacker dröm, och

I vårsolens glans.

hon måste ymka till modern, som låg i en annan säng bredvid: "Mamma, det är väl ändå allt riktigt, riktigt sant."

"Ja, barnet mitt, men sov nu gott, så att du i morgon orkar fara till kyrkan.

Då slöt Elsa sina tunga ögonlock och viskade tyst för sig: "Käre Jesus, låt sommaren räcka länge, länge."

Men sommaren gick, och var i Elsa's tycke som en enda solskensdag. Och så på hösten reste fru Lund och hennes lilla flicka åter in till staden. Men det var icke mera samma sjuka, bleka fru och magra

lilla flicka, utan de voro båda friska, feta och starka. Deras vänliga värdfolk, som även haft mycken glädje och nytta av sina gäster, sade vid avresan, att de hoppades att hädanefter alla somrar få dem ut till Sjötorp, vartill Elsa av fullaste hjärta svarade: "ja, ja, tack — om vintern bara skulle gå riktigt fort!"

Aldrig glömde Elsa sedan att i sorg och glädje vända sig till Gud, ty hon hade fått erfaras, att han hör och hjälper, om det är oss nyttigt. A. A. J.

[Havet.

Det böljande havet inger oss alltid en känsla av respekt, och vi tycka stundom, att de stora vattenmassorna verka avskräckande. Men även havet är en viktig och nödvändig faktor att räkna med. För länder och framför allt städer, som ligga vid havet, blir det en källa till ekonomisk vinning genom sjöfarten. Vårt kära Sverige har en icke ringa sjöfart, som ärligen inbringar mycket pengar för landet. På samma gång som det upprörda havet inger oss respekt, så skänker oss den spegelblanka havsytan en känsla av trygghet och lugn. Resande ha berättat, att Atlanten kan ligga spegelblank, och dess milsvida yta störes endast av oceanjättens skrov, som plöjer sin fåra genom vattnet. Och då man ser solen gå ned vid horisonten, färgande denna med sitt sken, kommer omedvetet tanken fram om Guds storhet och allmakt.

Svanor utanför Landskrona.

Så många svanor ha ni säkerligen aldrig förr sett på en gång. Jo, säga Landskronaborna, det ha vi gjort. Ja, det ha de nog rätt i, ty bilden är just hämtad från Landskrona. Under den nu senast förflutna vintern, som ju varit ovanligt sträng, ha svanor i tusental sökt sig in till Landskrona, där goda människor utfodrat dem för att de ej skulle svälta ihjäl. Svanen finnes, som bekant, vild i södra Sverige. Trots

människornas omvårdnad ha ändå många svanor i vinter frusit eller svultit ihjäl, tack vare den stränga vintern och den myckna isen, som gjorde det omöjligt för fåglarna att skaffa sig föda. Svanen är onekligen en av våra vackraste fåglar, och det bör ligga oss varmt om hjärtat att skydda djuren, så mycket i vår förmåga står.

moda, att Kajsa går i söndagsskolan. Ja, säkert gör hon det. Hon ser ju präktig och rar ut, och det skall alla söndagsskolbarn göra.

Uleälv.

Söndagsskolklockan har icke så få läsare i Finland, varom nog ni även fått kun-

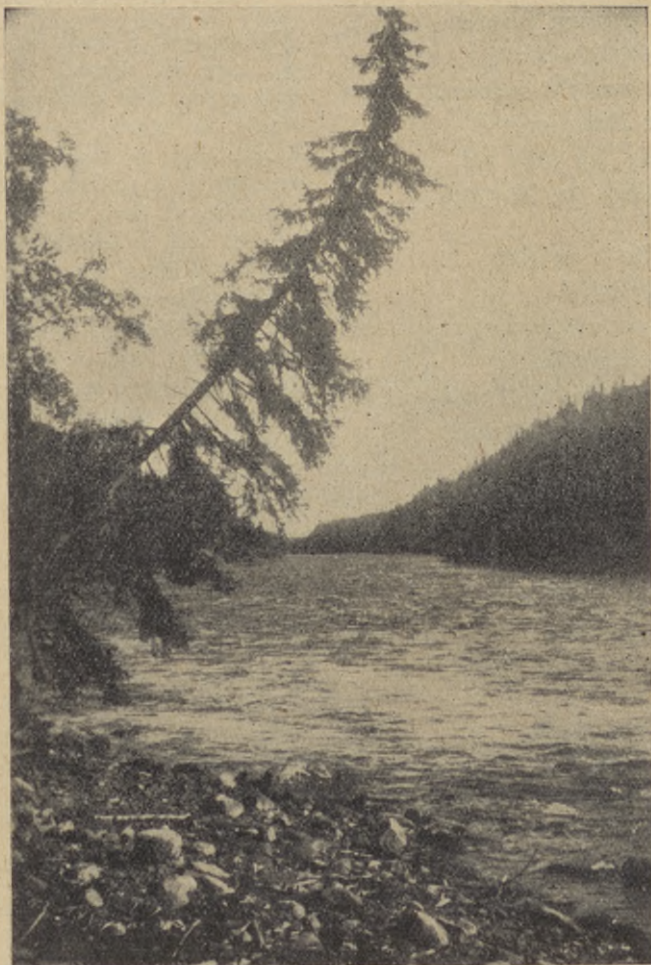

Bild från Uleälv.

Kajsa på bryggan.

Att springa nere vid bryggorna och titta på båtarna är ett omtyckt nöje, eller hur? Jo, svara ni allesammans. Så tycker med all säkerhet också Kajsa, det se vi på hennes min. Fotografen har just knäppt henne därute på hennes pappas brygga och båten deras se vi alldeles intill. Vi för-

skap i Sverige, då ni läst om, vilka som vunnit pris i "Klockans" tävlingar, ty flera av prisen ha gått till Finland. I detta nummer av vår tidning ha vi en synnerligen ståtlig bild, vilken visar oss ett parti av en av Finlands mäktigaste floder, nämligen Uleälv, som flyter från sjön Uleträsk och faller ut i Bottniska viken. Det är en vattenrik flod med flera större fall.

En fostermor.

Det var en gång en mamma
allt uti Ugglebo,
som trodde just detsamma
som andra mammor tro:
»Jag söka må i öst och väst,
bland alla, mina barn är bäst».

Men ugglemamman hunnen
en dag av jägarns skott
från skogen var försvunnen,
och hur det skulle gått
med ungarna jag intet vet,
om de ej hittats av Margret.

Ur bo't de hade ramlat
uti sin hungersnöd,
på marken sen de famlat
i väntan på sin död,
då kom hon kärleksfull och god,
och deras fara hon förstod.

Hon la' dem i en låda,
som mjukt och rart hon klätt,
och snart så fick hon skåda,
vad aldrig förr man sett.
Små ugglebarn, som utan knot
av tösen tog sin föda mot.

De växte stora, tjocka
uti sitt nya hem,
hon glömde boll och docka
och annat med för dem;
hon lockade, då kommo de,
fastän de knappast kunde se.

Och snart hon sa' detsamma
som ugglemamma sa,
fast inte hon var mamma;
»Så söta barn som ja'
har ingen annan i sitt bo»,
och det må hon ju gärna tro.

Men frågar du din mamma,
du lilla Maja där,
och gör du ock detsamma,

du Anna, Bengt och Per,
och du får veta i ett nu
vem som är sötast, — det är du.

(B. E. T.)

Ella.

“Min söndagsskolklass.”

Prisuppgift 3 hade lockat 15 små författare att skriva. Fyra stycken svenskfinskor äro med däribland. Den bästa uppsatsen är Karin Larssons från Öregrund. Karin, som är hela 11 år, har skrivit så prydligt och vackert, precis som en riktig författare på bara en sida av papperet. Det ha inte alla de andra tänkt på, men ni kanske kan minnas det till nästa gång.

Karin Larsson får alltså första pris. Andra pris tillfaller Greta Elisabet Lindblad, 8 år, Borgå, Finland. Tredje pris tillfaller Erik Stenberg, 9 år, Box 499, Surahammar.

Det har varit ett riktigt huvudbry för Marion att plocka ut de bästa uppsatserna. Ty många äro riktigt bra skrivna. Men ett fel ha de nästan allesamman — ett stort fel. Uppsatsen skulle handla om “min söndagsskolklass”, men en hel del har skrivit om hela söndagsskolan i stället för om klassen. När vi nästa gång ha en sådan här prisuppgift, så försök att hålla er till det angivna ämnet.

Pojkar! Varför äro ni inte med i prisuppgifterna? Bara två stycken hade skrivit denna gång. Låt inte flickorna ta loven av er.

Marion.

Första pris.

Min klass består endast av flickor. Och allas vår önskan är att riktigt kunna älska Jesus. Vi önska också att vår klass skall fördubblas och att vi må bliva till största möjliga välsignelse. Glädjen är också stor, när vi få ha fester och utfärder på sommaren. Vid sommarfesten var farbror Israelsson ibland oss, och vi sjöngo av hjärtans lust kören: “Framåt, framåt, skynda, med ett gladligt sinn . . .”

Att jag tycker om min lärarinna, är ju som det bör vara — hon är min mormor.

Till Inre missionen ha vi samlat in nio kronor.

Hälsningar till alla "Klockans" läsare och vänner från min söndagsskolklass.

Karin Larsson, 11 år,
Sveaborg, Öregrund.

Andra pris.

I min söndagsskolklass får vi höra och lära om Jesus, han som talar sanning. Och hur vi sjunga om Jesu kärlek.

Och min klass är uppmärksam, när pastorn berättar om Jesus. Och vi läsa ur bibeltexter för söndagsskolan. Och vi lär oss mycket nyttigt. Jag önskar att alla små gossar och flickor skulle börja i en söndagsskola.

Greta Elisabet Lindblad, 8 år,
Parkgatan 14, Borgå, Finland.

Bäst att hålla sig inne i detta väder.

Skin vackra sol.

Skin, vackra sol, på den unga vår,
väv dagdroppsmönster i alla snår
och skogen med blommor smycka!
Skin, vackra sol, över fjäll och sjö
och guld i skogarnas dunkel strö!
Skin, vackra sol, på min lycka!

Skin, vackra sol, ty när hjärtat så
av livets lycka i fröjd kan slå,
man solen i själen gömmer.

Och löper nära min lyckas stig
en väg, där skuggorna lägga sig,
mitt guld jag i dunklet tömmer.

Anna H—m Preinitz.

Underbar räddning.

En gosse med sin bibel påträffades av en norsk skonert mitt ute på Nordsjön nedemot Engelska kanalen. Gossen berättade, att han hemma på engelska kusten suttit och läst sin bibel, men av andra gossar hånades och förolämpades, varför han gått ut och satt sig i en båt, som låg vid stranden. Men plösligt kapade hans följare linan, och båten drev till sjöss, utan att han med årorna förmådde ro emot havsströmmen, som var mycket stark, varjämte tjocka uppkom. Slutligen blev han så medtagen av trötthet, att han insomnade.

Den norska skonertens besättning kunde med möda väcka honom, och han var för utmattad att hala sig upp på det tåg, som

kastades ut till honom, ty han hade tillbragt tre dagar och två nätter på havet. Det märkliga var, att kaptenen påstår sig av en oförklarlig instinkt hava blivit manad att styra åt det håll, där han efter en stund med kikaren upptäckte båten med den sovande gossen. Männe ej Gud hörer deras bön, som förtrösta på honom?

Prisuppgift 9.

I en söndagsskola var antalet lärare och barn 38. En liten söndagsskola alltså. Pojkarna voro 5 mindre till antalet än flickorna. Flickorna voro 5 gånger så många som lärarna. Och lärarna plus pojkar voro en mindre än flickorna. Hur många

flickor, pojkar och lärare fanns det i den söndagsskolan?

Inga barn över 15 år få deltaga i tävlingen. Lösningarna skola vara oss tillhanda *senast den 12 juni* och adr. till Red. av Söndagsskolklockan, Sibyllegatan 18, Stockholm, samt märkas å kuvertet med "Prisuppgift 9". Ett pris utdelas. Glöm ej namn, ålder och adress.

Marion.

□□□

Lösningar.

Prisuppgift 4.

Den här frågan var visst allt för svår. Fem svar ha kommit in, men de voro alla fel. Marion måste ge er lättare uppgifter en annan gång.

Lilla Erik har inte hittat mer än 2 musikinstrument, under det att Dagmar och Margit funnit 12 var. Men det finns åtminstone 14 stycken.

Nu vänta ni förstås på lösningen, men jag tror, att vi ska låta frågan gå vidare till Juniorkamraten, så få vi se, om de där kunna hitta de angivna instrumenten. Vi vänta alltså med lösningen så länge.

Marion.

Prisuppgift 5.

Aritmogrif.

Den här gången ha ni varit duktiga. 40 svar och alla utom ett voro riktiga. Den avsedda bibelversen var: *Du skall älska din nästa såsom dig själv.* Och de ord, man får ut ur den, äro: Goliat, guld, koloss, kulla, dal, länk, sädd, sällan, jasmin, våt, säd.

Prisen gå till Maj Johansson, 12 år, Henrik Trollesgatan 2 A, Karlskrona, och Olle Lundstedt, 12 år, Strömsholmen 5, Tranås.

Erik, som bad att Marion skulle skicka honom ett fint pris, fick, ledsamt nog, ingenting den här gången, men Marion hoppas, att det kommer nästa gång i stället.

Marion.

Prisuppgift 6.

Skal och kärna.

kop — par — häst
tall — rik — tig
ut — i — drott

låg — sko — la
tiit — ut — gift
hop — pas — ta
pap — pa — ket
ha — ge — ting
Ka — in — dian
var — för — bud
li — ta — bell

Begynnelsebokstäverna till de insatta stavelserna bilda *prisuppgift*.

Prisen gå till Ernst Wetterberg, 14 år, Box 57, Klintehamn, och Gertrud Wahlström, 12 år, Nedre Fogelbergsgatan 6 A, Göteborg.

Marion.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 2 juni.

Jesu ord om Fadershemmet.

Joh. 14: 1—11.

Tänkespråk: *Jag vill, att där jag är, där skolen I ock vara.* Joh. 14: 3.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: Pred. 12: 1—8.
Tisdag: Ordspr. 31: 10—31.
Onsdag: 1 Krön. 13: 6—14.
Torsdag: Luk. 15: 18—24.
Fredag: Upp. 4: 1—11.
Lördag: Upp. 7: 4—12.
Söndag: Joh. 14: 1—11.

*

Texten för söndagen den 9 juni.

En ny himmel och en ny jord.

Upp. 21: 1—8.

Tänkespråk: *Den som vinner seger, han skall få detta till arvedel, och jag skall vara hans Gud, och han skall var min son.* Upp. 21: 7.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: Ps. 33: 1—12.
Tisdag: Hebr. 10: 14—25.
Onsdag: Klagov. 3: 22—27.
Torsdag: Hes. 11: 17—20.
Fredag: Luk. 22: 14—22.
Lördag: 2 Kor. 5: 14—20.
Söndag: Upp. 21: 1—8.

